

bróta og avlaga, ja so mugu vit leggja amboðini burtur, og lata veltuna ráða sér sjálf ella eisini hugna um hana bert við honddláking. Royndir við eplum og rótum vísa, at óv sein hypping minkar um úrtökuna; ivaldest rælt av hesum, at planturnar fáa so nógv sær, at tær skulu nýta bæði tíð og megil til at bota seg aftur.

Tann beinleiðis bardagurin móti lokplantunum eigur ikki einans at vera framdur í sjálvari veltuni, men eisini aðrastaðni har hesar plantur liva. Hvussu mangan síggja vit ikki víða um boin kostar, dungastóðir og sovordió liggja avtakið við arva. Har búast hvørt ár ein rúgva av fræ, sum vindur og krlatúr so bera útum, og hetta er ivaldest nokk til at smitta allan boin. Sovorðnar «arvaalstóðir» eiga at vera hildnar niðri. Latid ikki fræ sleppa at búast á sovordnum stóðum.

Tað er eisini vert at minna á, at flest øll fræ av lokplantunum doyggja ikki, um tey verða etin av krlatúrnum. Tað frá neytum, ið hava etið búgvíð arvafræ, smitta í veltunum við arva. Hovudsáðini eru tí tey: Latid ongastaðni lokplanturnar sleppa at standa, til tær seta fræ.

H. J. J.

Blum bebuder nye Metoder.

I en Tale paa den socialistiske Kongres afgav Léon Blum højtideligt Løfte om, at den kommende Regering vilde følge Folkefrontens Program. Socialisterne vilde komme til at udøve Magten i et kapitalistisk Samfund, og det drejede sig nu om at skabe den højeste Grad af Velvære og Retfærdighed for Arbejderne, men Regeringen opgav ikke sit socialistiske Ideal, og i Fald dens Bestræbelser strandede paa uovervindelig Modstand, vilde Taleren være den

første til at tage til Orde for andre Metoder.

Nye Tider - nye Strejkeformer.

I sin Tale paa den socialistiske Kongres kom Leon Blum ogsaa ind paa Strejkesituationen og udtalte herom: Der er her ikke tale om Pressionsmiddel fra Kommunisternes eller marxistiske Fagforeningers Side. Naar Arbejderne har lukket sig ind i Virksomhederne og nægter at forlade dem, er dette simpelthen sket, fordi en Strejke af den sædvanlige Art under de nu raadende Arbejdsløshedsforhold næppe vilde føre til noget, da det vilde være let for Arbejdsgiverne blandt de Arbejdsløse at finde nye Kræfter.

Den nye Regering vil øve større Indflydelse udadtil end nogen tidligere fransk Regering.

Med Hensyn til Udenrigspolitikken erklærede Leon Blum, at den kommende Regering sikkert vilde kunne øve større Indflydelse end de hidtidige Regeringer paa dette Omraade. Man vilde lytte til dens Meninger i højere Grad, end man havde gjort, da andre Regeringer var ved Roret. Anden Internationale Socialister havde Evne til at faa deres Meninger om Freden respekteret og faa realiseret en Retfærdighedens, Lighedens og Afrustningens Fred.

Ferðaaetlan fyri s.s. „ANNAHO“.

Úr Føroyum	15. juni.	13. juli.
Í Leith	17. —	—
Úr Leith	18. —	—
Í Hamburg	21. —	—
Úr Hamburg	23. —	—
Í Hull	25. —	16. —
Úr Hull	27. —	18. —
Í Leith	29. —	20. —
Úr Leith	1. juli	21. —
Í Føroyum	3. —	23. —

P.f. Skipafelagið Føroyar.

Er nøkur bjarging?

Høvudsinnuvegur landsins í vanda. Arbeðisfólk á landi og sjógví liða neyð.

Einaferð søgdu Føroyingar: »Ull er Føroya gull.« Tá vóru ikki fleiri fólk í Føroyum enn so, at øll kundu liva av landinum.

Ein gamal maður segði nú ein dagin, at hann mintist, tá tað einans vóru fimm hús á Tvøroyri og eini 20 ella 30 í Vági. Einkí hús var utanfyri húsin í Toftum; og vestanfyrir Toftir var einki hús fyrr enn við Hvanndalsá, og so var eitt á Skála; nokur fá vóru við Misá og eitt við Kráir — tað var alt.

Men sigg nú Vág og Tvøroyri! Hesar bygdir eru vaksnar upp í eitt mannaminni — mest av fólk, sum ikki áttu sýru í vegg aðrastaðni og hartíri flutti til stórbygdinar at vinna sær arbeiði við handlarnar og fiskiskapin. Men hvat nú? Handlarnir eru smokkaðir niður at verða skuggamyndir av sær sjálvum, og fiskiskapurin minkar í staðin fyri at vaksa. Livast skal hvønn dag, og einki oyra er at vinna.

Á Tvøroyri hava arbeiðisfólk gjørt tað roysnisbragð at fáa sær ein trolara, og vit ynskja teimum eydnu vit honum og vóna, at teir brátt fáa fleiri aftrat. Tað sama samanhaldið, sum bar tað úrslit, at ein trolari kom til Tvøroyri, kann eisini fara longri fram. »Stóðu vit saman, Føroya synir sterkir, kundu vit útint mangt eitt roysnisverkið.« Hetta eru sannleikar, og Tvøroyrarmenn og kvinnur hava sýnt okkum, at hesi orð eru sonn, og trolarin, »Leivur Óssursson«, er eitt sjónlig dæmi um, hvat ið kann útrettast, har sum áráði og samanhald er í háseti.

Men hvussu er vorðið í Vági? Ja, tað vil tíðin vísa. Men tað vita vit, at afturhald og tví-

dráttur og kanska óvilji vilja drepa allan framburð. Eg vóni tí, at Vágbingar kenna sína vitjunarstund; tí nú er neyðin — og deyðin — í durunum. Tann, sum nú leggur seg í afturhaldsdúri, hann leggur seg með alla. Og tann bygd í Føroyum, sum nú verður runað í afturhaldssvøvn, hon vaknar aldri aftur.

* * *

Umframnt Vág og Tvøroyri eru nógv bygdir, har fólkatalið okist ár undan ári, meðan landbrúkið ikki gevur meira av sær enn áður. Føroyingar yvirhøvar hava hjallin á sjónum.

Flest allir fiskimenn eru á einum máli um, at hákurin dugir ikki longur. Tað vil við øðrum orðum siga, at hjallur okkara á sjónum er komin í baklås og læst ikki upp aftur við teim lykklum, vit nú hava. Vit mega tí kanna eftir, hvørji amboð, ið aðrar tjóðir nýta fyri at veida havsins ríkidømi, og um slik amboð eru hóskandi fyri okkum.

Trolarar hava fyrr verið her í Føroyum, og skulu vit fara eftir teim royndum, ið tá vóru gjørdar, so missa vit mótið. Men eru vit visir í, at lá varð rælt farið fram? Tað mega vit eisini hugsa um. Vit vita t. d., at nógvur sluppi fóru fyri keksinar; men hjá summum bar væl til. Á sama hátt kann tað óivað ganga við trolarum og øllum øðrum forum. Tað ræður um at leggja driftina á tað rétta grundarlagið frá tí fyrsta degi av.

Føroyingar hava roynt silda-veiðu við ringum úrsliti, meðan Íslendingar og Norðmenn, Hetlandar og aðrir vinna væl av peningi fyri sild. Vit mega læra av teim og byrja aftur av nýggjum. Sjálvandi má loftingið slyðja slikar fyrtekur.

Útflýtan av ferskum fiski má fáast aftur í lag. Vit mega bygga smá frystihús víða um í landinum.

— Nógvar aðrar vinnuvegir kundi eg nevnt. Vit hava t. d. frætt, at Norðmenn í fjor seldu fyri 70 milliónir krónur í revaskinum o. s. fr. Hvi liggja vit eins og áraleysur bátur? Man tað ikki vera tí, at armódsandin og armódslyndið ræður her á landi, og tvídráttur, óvilji afturhald og kanska øvund hefur valdið og leggur sín kalda, ófýsiga og køvandi ham, har ið áráði og samanhald av sonnum skuldu átt ræðið.

»Saman at halda varð ei okkum givið, tí er so lítið burtur úr her blivið.«

Samhald og áráði er einasta bjarging landsins.

Tiðindi.

Frelsens Hær.

Sondagens Møder:
Kl. 10^{1/2}: Hellighedsmøde.
Kl. 2: Sondagsskole.
Kl. 8: Frelsesmøde.
Alle er velkomne.

* * *

K. F. U. M.

Sommerlejr for Drengene fra 7. til 13. Juli.
Sommerlejr for unge Mænd fra 4. til 10. August.
Begge Lejre i Næs Præstegaard.
Børnehaven er aaben hver Søndag fra 9 til 12 og 1 til 4.

* * *

Gudstøenastan

í Havnar kirkju verður í morgin kl. 10^{1/2} í staðin fyri sum vant kl. 11. J. Dahl, próstur, prædikar.

* * *

Kongavítjanin.

Amlið sigur so frá kongavítjanini í Havn: »Dannebrog« leggur at trækaiani. Kl. 11,30 kemur kongafarið í land og kl. 12 verður farið við bil út á amtsbókasavnið, haðani verður farið kl. 12,45 á ellisheimið. Kl. 12 umborð aftur. Kl. 14,30

11) Heðin Brú: Smásøgur.

bátur fer umborð. Tá taki eg meg eitt sindur niðanfrá, betri at vera fyrrvarin. Baturin kemur aftur at landi, og eg siggi, at tað situr ein ókunnugmaður aftir í rong. Jú, tað er eyðsæð, hatta er kongur: Stóðklæddur, glørygdur og undir hatti. Og skamm fái, fer hann ikki beint til faðir, og teir báðir niðan.

Nei, eg legðist út, illanstið skuldi tað verða farið aftur at húsum at lata kong seta seg á hástöði at ráða yvir mær, tað átti at vera reiðiliga keðiligt at verða ráddur soleiðis. So helt eg inn í haga, heilt inn undir Djúpnhyl, vit kalla, ein foss inni í Dal. Har læt eg meg berbeinaðan, vóð ánnu, sigldi við fjáðrum og trøpettum, spældi mær soleiðis, meðan dagurin leið. Tá eg var leiddur av hesum, fór eg heim við ánni, heim til ein djúpan hyl, ið er á einari sløttari fløtu. Har setti eg meg á áerbakkan og fór at spæla kongur, mær lysti at ráða øllum silaflotanum, eg sá í hylinum. Eg fór soleiðis fram, at eg gjørdi meg kvørkrasiðan og segði so grovmæltur, eg kundi, ráða, ráða, ráða. . . , og so helt eg, at øll silini skuldu trunna seg saman framman fyri mær, stinga hævðini upp úr vatninum og binda frið. Men skamm fái tey, tey lóust ikki um vón; at endanum rópti eg við grátsræði, bonaði tey, men tað segði tað sama, og tá kom líti í meg: »Fy vorðið tykkum!« rópti eg eftir teimum og misti mótið, kendi hetta vera so minnkendi fyri mitt kongslæti, at eg fór at stunda heim. Nú var eisini farið at gørra undir troygguni, og hálvkaldur var eg við. Men at húsum tordi eg ikki, og í tí skili setti eg meg at gráta. Ája, so sat eg har og rein eina løtu og hugdi rundan um

meg í einseminum. Hugsi eg við mær: Her er so frítt fyri, einki mannskykt í nánd, tað hevði verið ein stuttleiki at roynt, hvussu sterkt eg kundi gráta, og so setti eg í av øllum elvi.

Ein gamal avbygdarmaður kemur heim eftir manna-gøtuni, hann hoyrir hesa ræðuliga rædd, kemur stórlæypandi yvir til min og spyr, hvat ið er áfátt.

»Jú, tað er hetta, at eg tori ikki aftur at húsum.«

»Hvi, stakkalur?«

»Tí ein kongur er inni hjá okkum sum ætlar at ráða mær.«

»Ein kongur?«

»Ja, hann kom við Smiril.«

»Ho, ho,« lær avbygdarmaðurin, »tann kongin lysti meg at sætt. Kom við, so skal tú fáa at sigga, at tað verði eg, ið skal ráða honum.«

»Tygum ráða einum kongi?«

»Ja, lít á tað, eg skal vera við yvirlutan.«

So fara vit heim báðir. Eg var vorðin illur á kongin, helt hann ongan granna vera at hava fingið til bygdar, so eg var fegin við, at hin gamli skuldi leggja á hann nú, vit komu heim.

Tá eg komi at húsum, er frein stór, tí tey høvdu sæknað meg burtur og leitað alla bygdina á gos. Eg komi innar í stovuna, og sjálvur kongurin tekur meg upp á fangið, setir seg at práta uppi yvir mær, biður meg ikki vera býttan at halda seg vera ein kong, hann var bert ein ókunnugmaður, ið var so

frágera góður við smádreingir. So gav hann mær bønn, og vit vóru minnenn.

Meðan eg siti og glei upp á ókunnugmannin og undrist á hansara búna og hansara tosingarlag, nú kemur tann gamli avbygdarmaðurin innar í stovuna. »Góðan dagin,« sigur hann við tann fremmanda, »nú, eingi tíðindi úr Noregi?«

Aftursvarið og samrøðuna, ið aftaná kom, havi eg gloymt, bert hesin eini spurningurin beit seg fastan í minari skál og elvdi tað, at eg longa, langa tíð aftaná gekk og droymdi um Noreg, gekk og spurdi og leitaði eftir Noregi, tí eg helt, at hetta átti at vera eitthvert ovursjóldsamt stað, síðan ein, ið visti so nógv sum tann gamli avbygdarmaðurin, mátti koma til fremmandafólk at spyrja um tað.

Hann, ið er barnvaksin í einum litlum dali, har hvassar fjallasýnir byrgja triggar siðurnar og ein stubbi av havsbrúgv ta fjórðu, hann veit, at barnsins heimur er ikki stórri, handan fyri fjøllini er einki og handan fyri havsbrúna er heldur einki. Dalurin her, ið eg eri barnvaksin, er ikki stórri enn, at eg longu tá kendi hvørt fótstál í honum. — Men hvør skuldi so Noreg vera?

»Jú,« segði faðir, »Noreg er har dyggst burturi,« og hann peikar eystur í havsbrúna.

Langu tíð eftir hetta var mín heimur bert dalurin og so Noreg, sum lá har úti undir havsbrúnni. Tað var eitt sovordió flatt sker, og á skerinum sótu nakrir menn lið um lið, og hesir menninir fingi ikki reist seg upp, tí tað var so lágt upp undir himmalin í erva.